

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
prednesené 19. októbra 2016¹

Vec C-453/16 PPU

**Openbaar Ministerie
proti
Halilovi Ibrahimovi Özçelikovi**

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa v Amsterdame, Holandsko)]

„Policajná a súdna spolupráca v trestných veciach — Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV — Európsky zatykač — článok 8 ods. 1 písm. c) — Pojem ‚zatykač alebo iné súdne rozhodnutie‘, ktoré predchádza európskemu zatykaču“

1. V súvislosti so systémom zavedeným rámcovým rozhodnutím 2002/584/SVV² Súdny dvor nedávno zdôraznil nevyhnutnú požiadavku, aby každému európskemu zatykaču a každému odovzdaniu osoby v rámci Európskej únie predchádzal vnútroštátny zatykač alebo obdobné vykonateľné súdne rozhodnutie, ktoré je odlišné od európskeho zatykača.

2. Je táto požiadavka, ktorá vyplýva z článku 8 ods. 1 písm. c) rámcového rozhodnutia, ako ho vyložil Súdny dvor, splnená, keď vnútroštátny zatykač³ vydala polícia štátu vydávajúceho zatykač a potvrdila ho prokuratúra tohto štátu? To je v podstate otázka, ktorú Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa v Amsterdame, Holandsko) ako orgán, ktorý má vykonať európsky zatykač⁴, kladie Súdnemu dvoru vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania.

1 — Jazyk prednesu: španielčina.

2 — Rámcové rozhodnutie Rady z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mím. vyd. 19/006, s. 34) v znení zmenenom a doplnenom rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 o zmene a doplnení rámcových rozhodnutí 2002/584/SVV, 2005/214/SVV, 2006/783/SVV, 2008/909/SVV a 2008/947/SVV a o posilnení procesných práv osôb, podpore uplatňovania zásady vzájomného uznávania, pokiaľ ide o rozhodnutia vydané v neprítomnosti dotknutej osoby na konaní (Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24) (ďalej len „rámcové rozhodnutie“).

3 — Táto poznámka pod čiarou sa netýka slovenského znenia návrhov.

4 — Táto poznámka pod čiarou sa netýka slovenského znenia návrhov.

I – Právny rámec

A – Právo Únie

1. Zmluva o EÚ

3. Podľa článku 6 ZEÚ:

„1. Únia uznáva práva, slobody a zásady uvedené v Charte základných práv [ďalej len ‚Charta‘]..., ktorá má rovnakú právnu silu ako zmluvy.

Ustanovenia charty žiadnym spôsobom nerozširujú právomoci Únie vymedzené v zmluvách.

Práva, slobody a zásady v charte sa vykladajú v súlade so všeobecnými ustanoveniami hlavy VII charty, ktorými sa upravuje jej výklad a uplatňovanie a pri riadnom zohľadnení vysvetliviek, na ktoré sa v charte odkazuje a ktoré označujú zdroje týchto ustanovení.

2. Únia pristúpi k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd [podpísanému v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len ‚EDLP‘)]. Týmto pristúpením nie sú dotknuté právomoci Únie vymedzené v zmluvách.

3. Základné práva tak, ako sú zaručené [EDLP] a ako vyplývajú z ústavných tradícií spoločných pre členské štáty, predstavujú všeobecné zásady práva Únie.“

2. Charta

4. Podľa článku 47, nazvaného „Právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces“:

„Každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.

Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať.

...“

3. Rámcové rozhodnutie

5. V odôvodnení 5 sa uvádza:

„Cieľ vytýčený pre Úniu stať sa zónou slobody, bezpečnosti a práva, vedie k zrušeniu vydávania osôb medzi členskými štátmi a k jeho nahradeniu systémom vydávania osôb medzi súdnymi orgánmi...“.

6. Podľa odôvodnenia 6:

„Európsky zatykač zavedený týmto rámcovým rozhodnutím je prvým konkrétnym opatrením v oblasti trestného práva, ktorým sa vykonáva zásada vzájomného uznávania, označovaná Európskou radou ako ‚základný kameň spolupráce v oblasti súdnictva‘.

7. V zmysle odôvodnenia 10:

„Mechanizmus európskeho zatykača je založený na vysokej miere dôvery medzi členskými štátmi; jeho vykonávanie sa môže pozastaviť iba v prípade vážneho a pretrvávajúceho porušovania zásad uvedených v článku 6 ods. 1 Zmluvy o Európskej únii jedným z členských štátov, zisteného Radou v zmysle článku 7 ods. 1 uvedenej zmluvy, s následkami uvedenými v článku 7 ods. 2 zmluvy“.

8. Podľa článku 1, nazvaného „Definícia európskeho zatykača a povinnosť vykonať ho“:

„1. Európsky zatykač je súdne rozhodnutie vydané členským štátom s cieľom zatknúť a vydať požadovanú osobu inému členskému štátu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu alebo ochranného opatrenia [s cieľom, aby iný členský štát zatkol a odovzdal vyžiadajú osobu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody – *neoficiálny preklad*].

2. Členské štáty vykonávajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.

3. Toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v článku 6 Zmluvy o Európskej únii.“

9. Článok 6 s názvom „Určenie príslušných súdnych orgánov“ stanovuje:

„1. Vydávajúci súdny orgán bude súdny orgán vydávajúceho členského štátu [Súdny orgán vydávajúci zatykač bude súdny orgán členského štátu vydávajúceho zatykač – *neoficiálny preklad*], ktorý je oprávnený vydať európsky zatykač v zmysle právnych predpisov tohto štátu.

2. Vykonávajúci súdny orgán bude súdny orgán vykonávajúceho členského štátu, ktorý je oprávnený vykonať európsky zatykač v zmysle právnych predpisov tohto štátu.

3. Každý členský štát bude informovať Generálny sekretariát Rady o príslušnom súdnom orgáne podľa svojich právnych predpisov.“

10. Podľa článku 8 ods. 1, ktorý upravuje obsah a formu európskeho zatykača:

„1. Európsky zatykač obsahuje nasledujúce informácie stanovené v súlade s formou, obsiahnutou [s formulárom obsiahnutým – *neoficiálny preklad*] v prílohe:

...

c) dôkaz o vykonateľnom rozsudku, zatykači alebo inom vykonateľnom súdnom rozhodnutí s rovnakým účinkom, ktoré spadá do rozsahu článkov 1 a 2;

...“.

11. Pokiaľ ide o vzťah k iným právnym nástrojom, článok 31 ods. 1 písm. a) stanovuje:

„1. Bez porušenia ich uplatňovania vo vzťahoch medzi členskými štátmi a tretími štátmi toto rámcové rozhodnutie s účinnosťou od 1. januára 2004 nahrádza príslušné ustanovenia nasledujúcich dohovorov v oblasti vydávania osôb vo vzťahoch medzi členskými štátmi:

a) Európsky dohovor o vydávaní z 13. decembra 1957, jeho doplňujúci protokol z 15. októbra 1975, jeho druhý doplňujúci protokol zo 17. marca 1978 a Európsky dohovor o potláčaní terorizmu z 27. januára 1977, pokiaľ ide o vydávanie osôb;

...“.

B – Maďarská právna úprava

12. Podľa informácií, ktoré maďarské ministerstvo spravodlivosti poskytlo vnútroštátnemu súdu 14. júla 2016, a podľa informácií poskytnutých maďarskou vládou je prokuratúra orgánom nezávislým od výkonnej moci, pričom jej vedúceho predstaviteľa menuje parlament na deväť rokov.

13. § 28 ods. 3 a 4 maďarského trestného poriadku⁵ priznáva prokuratúre úlohu nariadiť príslušným orgánom (okrem iného policajnému zboru), aby začali „vyšetrovanie“, pričom prokuratúra musí dohliadať na jeho súlad so zákonom. Prokuratúra však môže viesť toto vyšetrovanie aj sama.⁶ Prináleží jej osobitne „dohliadať na zákonnosť vykonávania donucovacích opatrení nariadených počas trestného konania, ktoré sú spojené s obmedzením alebo pozbavením osobnej slobody“.⁷

14. V tejto súvislosti má prokurátor okrem iného právomoc potvrdiť, zmeniť alebo zrušiť opatrenie spočívajúce v „zadržaní“, ktoré prijala polícia. § 28 ods. 4 písm. c) trestného poriadku mu dovoľuje „zmeniť alebo zrušiť rozhodnutie vyšetrovacieho orgánu“.

15. § 126 trestného poriadku stanovuje, že osoba môže byť „zadržaná“, teda dočasne pozbavená slobody, ak existuje dôvodné podozrenie, že spáchala trestný čin, za ktorý možno uložiť trest odňatia slobody, a existujú dôvody domnievať sa, že bude vzatá do „väzby“. „Zadržanie“ môže nariadiť súd, prokurátor alebo vyšetrovací orgán a jeho dĺžka nesmie presiahnuť 72 hodín, pričom po uplynutí tejto doby musí byť osoba prepustená na slobodu, ibaže súd nariadi jej „väzbu“.

16. Podľa § 129 a nasl. trestného poriadku môže „väzbu“ (ktorá znamená „pozbavenie osobnej slobody zadržaného na základe súdneho rozhodnutia pred vydaním konečného rozhodnutia“)⁸ nariadiť len súd, a to pred alebo po podaní obžaloby prokurátora.

II – Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

17. V trestnom konaní vedenom proti Halilovi Ibrahimovi Özçelikovi, tureckému štátnemu príslušníkovi, vydal Okresný súd vo Veszpréme (Maďarsko) 21. júna 2016 európsky zatykač, pričom požiadal o jeho odovzdanie ako páchatela dvoch deliktov spáchaných v Maďarsku, za ktoré sa v tomto členskom štáte ukladajú trestnoprávne sankcie.⁹

18. Pán Özcelik sa v súčasnosti nachádza v ústave na výkon väzby v Zwaagu (Holandsko) až do vydania rozhodnutia Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa v Amsterdame).

19. V bode 1 písm. b) formulára pripojeného k európskemu zatykaču, ktorý vydal Okresný súd vo Veszpréme, je ako základ tohto európskeho zatykača uvedený (vnútroštátny) zatykač č. 19060/93/2014.bü, vydaný policajným oddelením v Ajke (Maďarsko) a potvrdený rozhodnutím prokuratúry v Ajke zo 14. júna 2016.

5 — Büntetöeljárásról szóló 1998 évi XIX. törvény (zákon č. XIX z roku 1998, ktorým sa schvaľuje trestný poriadok) (ďalej len „trestný poriadok“).

6 — Podľa § 28 ods. 3 trestného poriadku prokurátor nariadi alebo vykoná vyšetrovanie s cieľom zistiť podmienky podania obžaloby. Podľa odseku 4 tohto ustanovenia, ak vyšetrovací orgán vedie vyšetrovanie z vlastného podnetu alebo vykonáva určité úkony v rámci vyšetrovania, prokurátor zabezpečí, aby sa počas celého konania dodržiaval zákon a aby účastníci tohto konania mohli uplatniť svoje práva.

7 — § 28 ods. 6 trestného poriadku.

8 — § 129 ods. 1 trestného poriadku.

9 — Podľa informácií, ktoré sú uvedené vo formulári pripojenom k európskemu zatykaču, sa mu pripisuje účasť na trestnom čine falšovania verejnej listiny (konkrétne uvedenie nepravdivých údajov, skutočností a vyhlásení v notárskej zápisnici), ktorý je vymedzený v § 342 ods. 1 písm. c) maďarského trestného zákona.

20. Dňa 8. júla 2016 si Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa v Amsterdame) vyžiadal od maďarských orgánov určité vysvetlenia týkajúce sa úlohy prokuratúry, najmä jej nezávislosti od výkonnej moci, potvrdzovania zatykačov vydaných políciou a kritérií uplatňovaných v tejto súvislosti, ako aj účinkov tohto potvrdzovania. Tiež sa opýtal, či osoba, ktorá potvrdila zatykač vydaný políciou, môže neskôr vystupovať v tej istej veci ako zástupca prokuratúry.

21. Maďarské orgány vo svojej odpovedi zo 14. júla 2016 poukázali na to, že prokuratúra je nezávislá od výkonnej moci, že jej úlohou je dohliadať na to, aby polícia rešpektovala práva zadržaného, že je oprávnená zmeniť alebo zrušiť rozhodnutie vydané políciou ako orgánu povereného vyšetrovaním v trestnej veci, vrátane zatykačov, ak sa domnieva, že sú v rozpore so zákonom alebo s predmetom vyšetrovania, ako aj na to, že prokurátor, ktorý potvrdil vnútroštátny zatykač, môže neskôr vystupovať ako zástupca prokuratúry v trestnom konaní.

22. Vzhľadom na tieto informácie má Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa v Amsterdame) pochybnosti o tom, či vnútroštátny zatykač, ktorý vydala polícia a ktorý bol neskôr potvrdený maďarským prokurátorom, možno považovať za „súdne rozhodnutie“ v zmysle článku 8 ods. 1 písm. c) rámcového rozhodnutia. Preto rozhodol o prerušení konania a položil Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Je výraz ‚súdne rozhodnutie‘ v zmysle článku 8 ods. 1 písm. c) rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV pojmom práva Únie, ktorý sa má vykladať autonómny a jednotným spôsobom?

2. V prípade kladnej odpovede, čo znamená tento pojem?

3. Je potvrdenie vnútroštátneho zatykača, ktorý predtým vydala polícia, zo strany prokurátora, o aké ide v prejednávanej veci, takým ‚súdnym rozhodnutím‘?“

23. Podľa posúdenia vnútroštátneho súdu (uvedeného v jednotlivých bodoch oddielu 4.3 rozhodnutia o podaní návrhu na začatie prejudiciálneho konania):

- hoci článok 8 ods. 1 písm. c) rámcového rozhodnutia výslovne neodkazuje na právo členských štátov, pokiaľ ide o zmysel a pôsobnosť tohto pojmu, nie je jasné, či ide o pojem, ktorý sa má vykladať v celej Únii autonómne a jednotne,
- v nemeckej jazykovej verzii článku 8 ods. 1 písm. c) rámcového rozhodnutia je použité slovné spojenie „justizielle Entscheidung“, zatiaľ čo v anglickej verzii je uvedený výraz „judicial decision“. V týchto jazykových verziách je teda použitý širší pojem než pojem „rechterlijke beslissing“, čo by mohlo znamenať, že pojem „súdne rozhodnutie“ sa vzťahuje aj na rozhodnutie prokuratúry. Jedna alebo viacero jazykových verzií predmetného ustanovenia práva Únie však nemôžu slúžiť ako jediný základ pre jeho výklad,
- body 52 až 57 rozsudku Súdného dvora z 1. júna 2016, Bob-Dogi¹⁰, možno chápať v tom zmysle, že „neobsahujú žiadnu [vecnú požiadavku], s ktorou by mali byť v súlade právomoci a postavenie orgánu[, ktorý vydal zatykač,] a ním uplatnený postup, ale vyjadrujú predpoklad, že z odkazu na vnútroštátny zatykač vyplýva, že sa uplatnili procesné záruky a základné práva vyžadanej osoby boli v priebehu konania o vydaní zatykača chránené“,

¹⁰ — Vec C-241/15, EU:C:2016:385.

- keďže vo vnútroštátnych právnych poriadkoch viacerých členských štátov, vrátane holandského právneho poriadku, sa prokurátor zúčastňuje na výkone súdnictva v trestných veciach a je oprávnený nariadiť zadržanie podozrivého a prípadne mu predĺžiť väzbu, uvedený výklad bodov 52 až 57 rozsudku Bob-Dogi¹¹ „by mohol viesť k výkladu pojmu ‚súdne rozhodnutie‘ v tom zmysle, že označuje rozhodnutie, ktoré vydal sudca alebo prokurátor“,
- výklad pojmu „súdne rozhodnutie“ uvedeného v článku 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia a pojmu „súdny orgán“ v zmysle článku 6 toho istého rámcového rozhodnutia nie je jasný, a preto má Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa v Amsterdame) pochybnosti o tom, či môže vychádzať z týchto pojmov, z pojmu súdny orgán v zmysle článku 267 ZFEÚ alebo z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcej sa článku 5 EDLP.

III – Konanie na Súdnom dvore

24. Návrh na začatie prejudiciálneho konania bol doručený do kancelárie Súdneho dvora 16. augusta 2016 spolu so žiadosťou o jeho prejednanie v rámci naliehavého prejudiciálneho konania (článok 267 štvrtý odsek ZFEÚ). Vnútroštátny súd odôvodnil svoju žiadosť tým, že pán Özçelik bol pozbavený slobody a jeho ponechanie vo väzbe záviselo od vyriešenia sporu vo veci samej.

25. Na administratívnom zasadnutí z 1. septembra 2016 Súdny dvor rozhodol, že vec prejedná v rámci naliehavého prejudiciálneho konania.

26. Písomné pripomienky predložili maďarská a holandská vláda, ako aj Európska komisia.

27. Dňa 5. októbra 2016 sa konalo pojednávanie, na ktorom boli oprávnené subjekty podľa článku 23 Štatútu Súdneho dvora, konkrétne maďarská vláda, vyzvané, aby odpovedali na otázky, ktoré im boli položené.

28. Na uvedenom pojednávaní predniesli pripomienky zástupcovia holandskej, nemeckej a maďarskej vlády, ako aj Komisia.

IV – Analýza

A – O prvej a druhej prejudiciálnej otázke

29. V bodoch 26 až 31 návrhov, ktoré súbežne prednášam vo veci Poltorak¹², som vysvetlil dôvody, pre ktoré sa domnievam, že pojmy „súdny orgán“ a „súdne rozhodnutie“ použité v rámcovom rozhodnutí sú autonómne. Aby som zbytočne nepredlžoval tieto návrhy opakovaním uvedených dôvodov, len na ne odkážem.

30. V bode 32 a nasl. tých istých návrhov som navrhol výklad oboch pojmov v súlade s obvyklými výkladovými kritériami Súdneho dvora, ktorý kladie dôraz na prvý uvedený pojem (súdny orgán) vzhľadom na to, že „medzi povahou súdneho rozhodnutia a postavením súdneho orgánu, ktorý ho vydal, existuje úzka súvislosť“.¹³

11 — Rozsudok z 1. júna 2016 (C-241/15, EU:C:2016:385).

12 — Vec C-452/16 PPU, ktorú prejednáva Súdny dvor.

13 — Bod 34 návrhov vo veci Poltorak (C-452/16 PPU).

31. Keďže pochybnosti vnútroštátneho súdu sa týkajú autonómnosti pojmu „súdne rozhodnutie“ uvedeného v rámcovom rozhodnutí a jeho významu, zastávam názor, že svoje stanovisko v tomto smere som dostatočne vyjadril v súbežných návrhoch vo veci Poltorak.

B – O tretej prejudiciálnej otázke

32. Na rozdiel od návrhu na začatie prejudiciálneho konania vo veci Poltorak sa však otázky vnútroštátneho súdu v prejednávanej veci netýkajú orgánu príslušného na vydanie európskeho zatykača, ale orgánu príslušného na vydanie predchádzajúceho vnútroštátneho zatykača.

33. Pochybnosti holandského vykonávajúceho súdu vznikajú vzhľadom na to, že maďarským orgánom, ktorý v tomto prípade vydal vnútroštátny zatykač proti pánovi Özcelikovi, bolo policajné oddelenie v Ajke, ktorého rozhodnutie osvedčila, resp. potvrdila maďarská prokuratúra 14. júna 2016.

34. Už v tomto štádiu je dôležité zdôrazniť, že – na rozdiel od vnútroštátneho zatykača – európsky zatykač proti pánovi Özcelikovi vydal 21. júna 2016 maďarský súd (Okresný súd vo Veszpréme), v prípade ktorého nikto nepopiera ani nespochybňuje, že má postavenie „súdneho orgánu“ v zmysle rámcového rozhodnutia. Táto skutočnosť môže mať podľa môjho názoru relevantné dôsledky pre odpoveď na prejudiciálne otázky, ktorými sa budem zaoberať neskôr.

35. Budem vychádzať z predpokladu, že potvrdením alebo osvedčením vnútroštátneho zatykača, ktorý predtým podpísala len polícia, zo strany prokuratúry sa prokuratúra stáva skutočným pôvodcom (alebo spolupôvodcom) tohto zatykača. Prokuratúra si v rámci svojich právomocí v trestnom konaní osvojila predchádzajúce policajné rozhodnutie a priznala mu právnu silu, ktorú má ktorékoľvek iné rozhodnutie prokuratúry. Možno sa preto domnievať, že maďarská prokuratúra je v trestnom konaní vedenom proti pánovi Özcelikovi skutočným „autorom“ vnútroštátneho zatykača.

36. Prijatie tohto predpokladu má prinajmenšom dva dôsledky. Prvým je, že v tomto prejudiciálnom konaní netreba rozhodnúť o tom, či sú prokuratúry členských štátov (ak ich niektorý z nich uviedol v zozname súdnych orgánov, ktorý má zasláť Rade v súlade s článkom 6 ods. 3 rámcového rozhodnutia) v abstraktnej rovine oprávnené vydávať európske zatykače v zmysle článku 1 a článku 6 ods. 1 uvedeného rámcového rozhodnutia. Zdôrazňujem, že v spore vo veci samej to bol okresný súd, a nie prokuratúra, kto zaslal európsky zatykač na Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa v Amsterdame).

37. Druhým dôsledkom uvedeného predpokladu je, že položené otázky majú objasniť len to, či vnútroštátne zatykače vydané (presnejšie povedané, osvedčené alebo schválené) maďarskou prokuratúrou patria do niektorej z právnych kategórií uvedených v článku 8 ods. 1 písm. c) rámcového rozhodnutia, teda či možno hovoriť o „vykonateľnom rozsudku, zatykači alebo inom vykonateľnom súdnom rozhodnutí s rovnakým účinkom“.

38. Vzhľadom na túto úzku súvislosť – na ktorú som poukázal vyššie – medzi povahou súdneho rozhodnutia a postavením súdneho orgánu, ktorý ho vydal, na uvedené otázky nemožno odpovedať bez určitých predbežných úvah týkajúcich sa možnosti považovať prokuratúru za súdny orgán v zmysle rámcového rozhodnutia. Z právnej úpravy tohto orgánu vzhľadom na uvedený právny akt možno vyvodíť niekoľko črt, ktoré na základe ich porovnania s postavením a úlohami prokuratúry v maďarskom trestnom konaní umožnia dospieť k záveru, či má vnútroštátny zatykač potvrdený maďarským prokurátorom povahu „súdneho rozhodnutia“ a či ho možno zaradiť do pôsobnosti článku 8 ods. 1 písm. c) rámcového rozhodnutia.

39. V článku 3 pôvodného návrhu rámcového rozhodnutia¹⁴ sa nachádzala definícia súdneho orgánu (vydávajúceho alebo prijímajúceho európsky zatykač), ktorá v oboch prípadoch výslovne zahŕňala nielen súdy, ale aj prokuratúru.¹⁵

40. V dôvodovej správe k tomuto návrhu ďalej bolo uvedené, že výraz „súdny orgán“ zodpovedá výrazu uvedenému v Európskom dohovore o vydávaní z roku 1957, podľa ktorého boli súdnymi orgánmi „súdne orgány v pravom zmysle slova a prokuratúra, s vylúčením policajných orgánov“¹⁶.

41. Rámcové rozhodnutie sa však nepridržiavalo smeru vytýčeného článkom 3 návrhu a v článkoch 1 a 6 znenia, ktoré bolo napokon schválené, bola vypustená zmienka o prokuratúre. Význam vypustenia tejto zmienky nie je ľahké vysvetliť: bolo zámerom vylúčiť prokuratúru, alebo sa považovalo za zřejmé, že prokuratúra patrí na účely európskeho zatykača aj bez osobitnej zmienky medzi súdne orgány členských štátov?¹⁷

42. Neistota týkajúca sa tejto otázky pretrváva dodnes¹⁸, pričom – pokiaľ sa nemýlim – žiadny zo súdov členských štátov ju nepredložil Súdnemu dvoru. S jej vyriešením sa totiž spája nemálo výkladových problémov.

43. Po schválení rámcového rozhodnutia niektoré členské štáty oznámili Generálnemu sekretariátu Rady na základe článku 6 ods. 3 rámcového rozhodnutia, že medzi „prísluš[é] súdn[e] orgán[y] podľa [ich] právnych predpisov“ na vydávanie alebo vykonávanie európskych zatykačov patria ich prokuratúry. Tieto oznámenia však – z čisto právneho hľadiska – neovplyvňujú ani nepodmieňujú súlad postupu každého štátu s obsahom rámcového rozhodnutia. Citované ustanovenie oprávňuje členské štáty, aby určili alebo vybrali spomedzi svojich súdnych orgánov tie, ktoré budú príslušné na prijímanie alebo vydávanie európskych zatykačov, ale nedovoľuje im rozšíriť pojem súdny orgán aj na orgány, ktoré nemajú také postavenie.

44. Maďarsko však nepatrí k členským štátom, ktoré priznali svojej prokuratúre postavenie súdneho orgánu oprávneného vydávať alebo prijímať európske zatykače. Podľa oznámenia, ktoré tento štát zaslal Rade 26. apríla 2004 na základe článku 6 ods. 3 rámcového rozhodnutia, „... v rámci trestného konania je súdnym orgánom vydávajúcim zatykač súd príslušný v danej veci. Na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody je na vydanie európskeho zatykača príslušný vykonávajúci súd“¹⁹.

14 — KOM(2001) 522 v konečnom znení.

15 — „For the purposes of this Framework Decision, the following definitions shall apply: a) ‚European arrest warrant‘ means a request, issued by a judicial authority of a Member State, and addressed to any other Member State, for assistance in searching, arresting, detaining and obtaining the surrender of a person, who has been subject to a judgement or a judicial decision, as provided for in Article 2; b) ‚issuing judicial authority‘ means the judge or the public prosecutor of a Member State, who has issued a European arrest warrant; c) ‚executing judicial authority‘ means the judge or the public prosecutor of a Member State in whose territory the requested person sojourns, who decides upon the execution of a European arrest warrant...“.

16 — Vo vysvetlivke k článku 3 návrhu sa uvádza: „The procedure of the European arrest warrant is based on the principle of mutual recognition of court judgments. State-to-State relations are therefore substantially replaced by court-to-court relations between judicial authorities. The term ‚judicial authority‘ corresponds, as in the 1957 Convention (cf. Explanatory Report, Article 1), to the judicial authorities as such and the prosecution services, but not to the authorities of police force. The issuing judicial authority will be the judicial authority which has authority to issue the European arrest warrant in the procedural system of the Member State (Article 4)“. Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

17 — Existujú presvedčivé argumenty v prospech oboch názorov. Sú výborne zhrnuté v súhlasných a odlišných stanoviskách sudcov v rozsudku z 30. mája 2012, ktorý vydal Supreme Court of the United Kingdom (Najvyšší súd Spojeného kráľovstva) vo veci Assange v. The Swedish Prosecution Authority, [2012] UKSC 22. Naproti tomu nepochybujem o tom, že mlčanie v súvislosti s výslovným vylúčením policajných orgánov stanoveným v návrhu treba vykladať ako potvrdenie.

18 — Európsky parlament schválil 27. februára 2014 uznesenie, v ktorom Komisii poskytol odporúčania týkajúce sa revízie európskeho zatykača [postup 2013/2019(INL)] a v ktorom kritizoval skutočnosť, že „v rámcovom rozhodnutí 2002/584/SVV a ostatných nástrojoch vzájomného uznávania chýba vymedzenie pojmu ‚súdny orgán‘, čo vedie k odlišným postupom v jednotlivých členských štátoch, a to spôsobuje neistotu, poškodenie vzájomnej dôvery a spory“. Európsky parlament vyzval Komisiu, aby predložila „legislatívne návrhy v nadväznosti na podrobné odporúčania uvedené v prílohe a aby sa týmito legislatívnymi návrhmi ustanovili... a) postup, na základe ktorého môže byť opatrenie vzájomného uznávania vo vydávajúcim členskom štáte v prípade potreby potvrdené sudcom, súdom, vyšetrojúcim sudcom alebo prokurátorom s cieľom vyriešiť problém odlišných výkladov pojmu ‚súdny orgán‘...“. Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

19 — Oznámenie Rady Európskej únie 8929/04.

45. Aj keď môže byť lákavé pokúsiť sa teraz všeobecne odpovedať na pochybnosti týkajúce sa oprávnenia prokuratúr členských štátov vydávať európske zatykače, domnievam sa, že toto prejudiciálne konanie nie je vhodnou príležitosťou, lebo – ako som už zdôraznil – európsky zatykač zaslal na Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa v Amsterdame) maďarský súd, ktorý postupoval v súlade s oznámením, ktoré zaslala Maďarská republika Rade na základe článku 6 ods. 3 rámcového rozhodnutia, pričom prokuratúra tohto štátu nebola oprávnená urobiť to.

46. Vraciame sa preto k východisku, teda k vnútroštátnemu rozhodnutiu, ktoré predchádzalo európskemu zatykaču. V štruktúre rámcového rozhodnutia má toto vnútroštátne rozhodnutie určite menší význam než samotný európsky zatykač. V skutočnosti sa objavuje len v článku 8, ktorý stanovuje, aké „informácie“ má obsahovať európsky zatykač vo formulári pripojenom v prílohe. Súdny dvor v rozsudku z 1. júna 2016, Bob-Dogi²⁰, zdôraznil, že európskemu zatykaču musí predchádzať vnútroštátny zatykač, ale v rámcovom rozhodnutí sa venuje pozornosť predovšetkým európskemu zatykaču. Vnútroštátny zatykač je len – aj keď nevyhnutným – predpokladom európskeho zatykača.

47. Čo sa týka režimu uplatniteľného na trestné konanie v ktorejkoľvek z jeho fáz (teda tak vo fáze vyšetrovania, ako aj vo fáze súdneho konania), Súdny dvor uviedol, že „...trestn[é] stíhani[e] alebo konani[e] týkajú[c] sa výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, alebo ... trestn[é] konani[e]... nepatria do pôsobnosti rámcového rozhodnutia a práva Únie“²¹.

48. Je teda logické, že na určenie takého režimu treba použiť právne predpisy daného členského štátu, a to pod podmienkou, že príslušné ustanovenia právnych predpisov v tejto oblasti rešpektujú základné práva, ako ich stanovuje EDLP, vrátane práva na slobodu a práva na účinný prostriedok nápravy, ktoré stanovujú články 5 a 13 uvedeného dohovoru a články 6 a 47 Charty.

49. Účasť prokuratúry na vyšetrovaní a prípadne na súdnom konaní v trestných veciach je otázkou, ktorú musí upraviť právny poriadok daného členského štátu. Právo Únie preberá túto zásadu a skutočne, v ďalšej z najvýznamnejších oblastí justičnej spolupráce v trestných veciach, ktoré sú uvedené v článku 82 ZFEÚ, bola v článku 2 smernice 2014/41/EÚ²² prokuratúra výslovne zaradená medzi orgány, ktoré môžu vydať európsky vyšetrovací príkaz²³.

50. Uznanie prokuratúry za orgán, ktorý môže vydať „justičné rozhodnutie“ na účely vykonania jedného alebo viacerých konkrétnych vyšetrovacích opatrení v inom štáte (ďalej len „vykonávajúci štát“) s cieľom získať dôkazy, preukazuje v prípade potreby spôsob, akým normotvorca Únie vníma dôležitú úlohu prokuratúry v trestnom konaní. Nemožno opomenúť, že európsky vyšetrovací príkaz je doplnkový nástroj, schválený v rámci zásady vzájomného uznávania rozsudkov a súdnych rozhodnutí, ktorá sa od zasadnutia Európskej rady v Tampere z 15. a 16. októbra 1999 všeobecne považuje za základný kameň justičnej spolupráce v trestných veciach v Únii.

51. Je pravda, že postup prokuratúry v jednej oblasti (ktorá sa týka slobody ovplyvnenej pozbavením slobody osôb) a v druhej oblasti (získavanie dôkazov) nemožno automaticky posudzovať rovnako. Tým chcem povedať, že uznanie prokuratúry za súdny orgán v smernici 2014/41/EÚ na účely vyšetrovacích príkazov nevyhnutne neznamena, že to isté má platiť aj v prípade rámcového rozhodnutia pre európske

20 — Vec C-241/15, EU:C:2016:385.

21 — Rozsudok z 30. mája 2013, F. (C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, bod 48).

22 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 3. apríla 2014 o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach (Ú. v. EÚ L 130, 2014, s. 1). Podľa jej článku 36 majú členské štáty prijať opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou do 22. mája 2017.

23 — Európsky vyšetrovací príkaz v trestných veciach (EVP) je podľa článku 1 smernice 2014/41 „... justičné rozhodnutie, ktoré vydal alebo overil *justičný orgán členského štátu* (ďalej len ‚vydávajúci štát‘) na účely vykonania jedného alebo viacerých konkrétnych vyšetrovacích opatrení v inom členskom štáte (ďalej len ‚vykonávajúci štát‘) s cieľom získať dôkazy v súlade s touto smernicou“. Článok 2 písm. c) bod i) tejto smernice stanovuje: „Na účely tejto smernice sa uplatňujú tieto vymedzenia pojmov... ‚vydávajúci orgán‘ je... sudca, súd, vyšetrojúci sudca alebo *prokurátor príslušný konať v dotknutej veci*...“. Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

zatykače. Tento normatívny údaj však v značnej miere podporuje názor, podľa ktorého sa má pojem „súdny orgán“ v podmienkach spolupráce v trestných veciach (vrátane európskych zatykačov), o ktorých sa hovorí v článku 82 ZFEÚ, vykladať extenzívne a ktorý umožňuje považovať za taký orgán prokuratúru.

52. Prostredníctvom tejto argumentácie sa usilujem zdôrazniť špecifickú črtu prokuratúry, a to jej schopnosť – ak to stanovia ústavné a zákonné predpisy každého členského štátu – podieľať sa na výkone spravodlivosti ako štátny orgán, ktorý začína trestné stíhanie a ktorý v rámci neho môže dokonca – aspoň dočasne a na obmedzenú dobu – vydávať rozhodnutia o zadržaní a pozbavení osobnej slobody alebo podobné rozhodnutia pred predvedením zadržaného pred súd, ktorý má rozhodnúť o jeho prepustení na slobodu alebo vzatí do väzby.

53. Súdny dvor v tom istom zmysle zdôraznil úlohu prokuratúry v trestnom konaní, pričom ju dokonca označil (v súvislosti s niektorými jej rozhodnutiami v tomto konaní) za „orgán oprávnený zúčastňovať sa trestného súdnictva v príslušnom vnútroštátnom poriadku“.²⁴

54. Európsky súd pre ľudské práva uznal, že prokurátora možno považovať za „[sudcu alebo inú] úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci“, pred ktorú musí byť podľa článku 5 ods. 3 EDĽP predvedený každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku.

55. Európsky súd pre ľudské práva totiž v sérii rozsudkov, prvým z ktorých bol rozsudok zo 4. decembra 1979²⁵ a ku ktorým patrí rozsudok veľkej komory z 29. marca 2010²⁶, vyložil pojmy „príslušný súdny orgán“ a „sudca alebo iná úradná osoba splnomocnená zákonom na výkon súdnej právomoci“ (pričom oba z nich sa nachádzajú v článku 5 EDĽP, ktorý upravuje právo na slobodu a osobnú bezpečnosť) v tom zmysle, že sa môžu vzťahovať na prokurátorov, ak poskytujú záruky spojené s týmito pojmi (k tejto otázke sa ešte vrátim).

56. Čo sa týka napokon vnútroštátneho práva, treba poukázať na to, že v Maďarskej republike môže prokurátor nariadiť pozbavenie slobody osoby (vo forme „zadržania“), ak sú splnené podmienky stanovené v maďarskom trestnom poriadku, ktoré som spomenul vyššie.²⁷ Tiež môže potvrdiť alebo zrušiť obdobný príkaz, ktorý predtým vydali policajné zložky. V oboch prípadoch je podľa môjho názoru rozhodujúce, že toto pozbavenie slobody nariadené, schválené alebo potvrdené prokuratúrou je podľa zákona²⁸ obmedzené na krátke obdobie, lebo zadržaná osoba musí byť najneskôr do 72 hodín predvedená pred súd alebo prepustená na slobodu. Súd je jediným orgánom oprávneným rozhodnúť o vzatí zadržaného do „väzby“, kým nebude vydaný rozsudok.

57. Vzhľadom na túto právnu úpravu, ktorá je podľa môjho názoru v súlade s článkom 5 EDĽP, maďarská prokuratúra koná ako orgán, ktorý je nezávislý od výkonnej moci a podieľa sa na výkone spravodlivosti podaním obžaloby (teda žiada o uplatnenie *ius puniendi* štátu) v inom postavení než súd a je oprávnená prijímať predbežné opatrenia na veľmi krátku dobu, ktoré sa dotýkajú osobnej slobody, s výhradou nevyhnutného neskoršieho rozhodnutia súdu.

24 — Rozsudok z 29. júna 2016, Kossowski (C-486/14, EU:C:2016:483, bod 39). V uvedenom prípade okresná prokuratúra v Kołobrzegu (Poľsko) vydala rozhodnutie, ktorým sa právoplatne skončilo trestné konanie, a predmetom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (Vyšší krajský súd Hamburg, Nemecko), bol výklad článkov 54 a 55 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Nemeckej spolkovej republiky a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach, podpísaného v Schengene (Luxembursko) 19. júna 1990, ktorý nadobudol platnosť 26. marca 1995 (Ú. v. ES L 239, 2000, s. 19; Mim. vyd. 19/002, s. 9), ako aj článku 50 a článku 52 ods. 1 Charty. V tom istom zmysle bola prokuratúra v rozsudku z 11. februára 2003, Gözütok a Brügge (C-187/01 a C-385/01, EU:C:2003:87, bod 28), označená za „orgán oprávnený sa zúčastňovať trestného súdnictva v príslušnom vnútroštátnom poriadku“.

25 — Rozsudok ESLP vo veci 7710/76, Schiesser v. Švajčiarsko (CE:ECHR:1979:1204JUD000771076).

26 — Rozsudok ESLP vo veci 3394/03, Medvedev a i. v. Francúzsko (CE:ECHR:2010:0329JUD000339403).

27 — Pozri body 15 a 16 týchto návrhov.

28 — § 126 trestného poriadku.

58. Podľa výkladu článku 8 ods. 1 písm. c) rámcového rozhodnutia, ktorý podal Súdny dvor, patria tri druhy rozhodnutí spomenuté v tomto ustanovení (teda vykonateľný rozsudok, zatykač alebo alebo iné vykonateľné súdne rozhodnutie s rovnakým účinkom) pod pojem „vnútroštátne súdne rozhodnutie“, ktoré je odlišné od neskoršieho európskeho zatykača.²⁹ Súdny dvor konkrétne konštatoval, že pred vydaním európskeho zatykača musí vnútroštátny súdny orgán prijať „rozhodnutie, ako je vydanie vnútroštátneho zatykača, na ktoré nadväzuje európsky zatykač“.³⁰

59. Domnievam sa však, že tento výklad článku 8 ods. 1 písm. c) rámcového rozhodnutia v podstate svedčí v prospech toho, aby sa vnútroštátnym zatykačom vydaným alebo potvrdeným prokuratúrou priznal charakter „súdneho rozhodnutia“ v zmysle uvedeného ustanovenia, ktoré umožňuje neskoršie vydanie európskeho zatykača súdom.

60. V rozsudku Bob-Dogi Súdny dvor okrem doslovného výkladu osobitne zohľadnil skutočnosť, že bez predchádzajúcich vnútroštátnych zatykačov by mohli byť ohrozené „procesné záruky a základné práva, ochranu ktorých musí zabezpečovať súdny orgán vydávajúceho členského štátu“, lebo dotknutá osoba by bola zbavená „prvej úrovne“ ochrany týchto práv, teda ich ochrany na čisto vnútroštátnej úrovni.³¹

61. Domnievam sa, že táto obava v prejednávanej veci nie je opodstatnená, keďže maďarský trestný poriadok v každom prípade zaručuje právo zadržaného byť predvedený pred súd do 72 hodín, ak vnútroštátny zatykač vydal policajný orgán a potvrdila ho prokuratúra. Procesné požiadavky článku 5 EDLP, konkrétne súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody, sú teda dodržané.

62. Chápanie prokuratúry ako „súdneho orgánu“, ktorý na účely rámcového rozhodnutia môže – za už spomenutých prísnych podmienok – nariadiť dočasné pozbavenie slobody (teda môže vydať vnútroštátny zatykač), neznamená, že prokuratúra sa kladie na roveň súdnemu orgánu oprávnenému využiť článok 267 ZFEÚ.³² Okrem toho, že nie všetko, čo je „súdne“, musí byť nevyhnutne súčasťou „súdnictva“ v užšom zmysle, orgánmi, ktoré môžu alebo musia položiť prejudiciálne otázky, sú orgány, ktoré majú rozhodnúť spory, ktoré prejednávajú, a na tento účel žiadajú Súdny dvor o pomoc. Prokuratúra nepatrí medzi tieto orgány, no napriek tomu jej možno priznať postavenie „súdneho orgánu“ podľa rámcového rozhodnutia, ak jej vnútroštátne predpisy dovoľujú vydávať vnútroštátne zatykače. Vnútroštátne zatykače preto možno považovať za zatykače alebo vykonateľné súdne rozhodnutia s rovnakým účinkom na účely článku 8 ods. 1 písm. c) rámcového rozhodnutia.

63. Uznaniu prokuratúry za „súdny orgán“, ktorý je v súvislosti s rámcovým rozhodnutím oprávnený vydávať vnútroštátne zatykače, nebráni ani skutočnosť, že ten istý konkrétny prokurátor, ktorý vydal daný zatykač (alebo ktorý schválil zatykač vydaný políciou), bude neskôr zastupovať prokuratúru v trestnom konaní vedenom proti zadržanému. Výhrady, ktoré Európsky súd pre ľudské práva vyjadril v rozsudkoch zo 4. decembra 1979 a z 29. marca 2010, ktoré som spomenul vyššie³³, sú opodstatnené v kontexte článku 5 ods. 1 písm. c) EDLP³⁴, teda v prípadoch, keď prokuratúra predstavuje alternatívu súdu pri rozhodovaní o ďalšom trvaní pozbavenia slobody zadržaného. V prejednávanej veci to však nie

29 — Rozsudok z 1. júna 2016, Bob-Dogi (C-241/15, EU:C:2016:385, body 46, 49, 51, 52, 56 a 57).

30 — Tamže, bod 57.

31 — Tamže, bod 55.

32 — Vnútroštátny súd vhodne cituje rozsudok Súdneho dvora z 12. decembra 1996, X (C-74/95 a C-129/95, EU:C:1996:491). Súdny dvor v bode 19 tohto rozsudku odkázal na návrhy, ktoré v tejto veci predniesol generálny advokát Ruiz-Jarabo Colomer (body 6 až 9), a rozhodol, že „... úlohou Procura della Repubblica v konaní vo veci samej nie je úplne nezávisle rozhodnúť spor, ale má ho prípadne predložiť na posúdenie príslušnému súdu ako účastník konania, ktorý podáva obžalobu“.

33 — Pozri bod 55 týchto návrhov.

34 — Európsky súd pre ľudské práva vykladá toto ustanovenie takto: „Súdny orgán musí poskytovať potrebné záruky nezávislosti od výkonnej moci a od účastníkov konania, čo vylučuje jeho neskoršiu účasť na trestnom konaní v mene prokuratúry, a musí byť oprávnený nariadiť prepustenie na slobodu, zatknutie a pozbavenie slobody po vypočutí dotknutej osoby a preskúmaní zákonnosti a opodstatnenosti takých opatrení...“ (rozsudok ESLP z 29. marca 2010, Medvedev a i. v. Francúzsko, CE:ECHR:2010:0329JUD000339403, bod 124).

je tak, lebo – ako som už konštatoval – podľa maďarského trestného poriadku sú zadržaní (a to na základe zatykača polície, ktorý neskôr schválila prokuratúra) predvedení pred súd alebo prepustení na slobodu. Za týchto okolností nič nebráni tomu, aby prokurátor ďalej vystupoval v nasledujúcich fázach konania.

64. Záverečný argument ma privádza späť k východisku: maďarský súd, ktorý v tejto veci vydal európsky zatykač, ho nepochybne vydal po tom, čo podľa vlastného uváženia preskúmal a posúdil podmienky, za ktorých mohol byť vydaný, vrátane predchádzajúcej existencie vnútroštátneho zatykača. Musel teda logicky posúdiť okolnosti, za ktorých bol tento zatykač vydaný za účasti prokuratúry, čo znamená zaručenie preskúmania jeho zákonnosti a relevantnosti. Prokuratúra schválila rozhodnutie polície o pozbavení slobody a Okresný súd vo Veszpréme zasa odsúhlasil postup prokuratúry, čo v konečnom dôsledku zaručuje, že pri postupe vydávania európskeho zatykača boli dodržané náležité záruky, a to najmä na prvej úrovni ochrany, ktorá sa vyžaduje podľa judikatúry Súdneho dvora (rozsudok z 1. júna 2016, Bob-Dogi).³⁵

V – Návrh

65. Na základe uvedených úvah navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na otázky, ktoré položil Rechtbank Amsterdam (Súd prvého stupňa v Amsterdame, Holandsko), takto:

1. Pojem „súdne rozhodnutie“, ktorý je uvedený v článku 8 ods. 1 písm. c) rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi v znení zmenenom a doplnenom rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 je autonómnym pojmom práva Únie a má sa vykladať v celej Európskej únii jednotne.
2. Vnútroštátny zatykač, ktorý vydal policajný orgán a ktorý neskôr potvrdila prokuratúra za podmienok, o aké ide v prejednávanej veci, možno považovať za „súdne rozhodnutie“ v zmysle článku 8 ods. 1 písm. c) uvedeného rámcového rozhodnutia, ktoré môže slúžiť ako základ na vydanie neskoršieho európskeho zatykača.

35 — Pozri bod 60 týchto návrhov.